HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

זוזי אחריני גביה ואכלתה שני משכנתא אמינא אי מהדרנא (א) לה ארעא ליתמי ואמינא דאית לי זוזי אחריני גבי (ב) דאבוכון אמור רבנן (א)[א]הבא ליפרע מנכסי יתומים לא יפרע אלא בשבועה (ג) אלא אכבשיה לשטר משכנתא ואוכלה שיעור זוזי [ב]דמיגו דאי בעינא אמינא לקוחה היא בידי מהימנא כי אמינא דאית לי זוזי גבייכו מהימננא א"ל לקוחה (ד) בידי לא מצית אמרת [ג]דהא איכא עלה קלא דארעא דיתמי היא אלא זיל אהדרה ניהלייהו וכי גדלי יתמי אשתעי דינא בהדייהו: קריביה דרב אידי בר אבין שכיב ושבק דיקלא רב אידי בר אבין אמר אנא קריבנא טפי (ה) וההוא גברא אמר אנא קריבנא טפי [ו]לסוף אודי ליה דאיהו קריב טפי [ד]אוקמה רב חסדא בידיה א"ל [ה]ליהדר לי פירי דאכל מההוא יומא עד השתא אמר זה הוא שאומרים עליו אדם גדול הוא אמאן קא סמיך מר אהאי הא קאמר דאנא מקרבנא טפי אביי ורבא לא סבירא להו הא דרב חסדא

כיון

זוזי אחריני גביה. שנתחייב לי שאין משכון עליהן ואמרי לאחר שכלו שני משכנתא אם אחזיר הקרקע ליתומים ואשאל להם חוב שיש לי על אביהם צריך אני לישבע דאמור רבנן הבא ליפרע כו' ואע"פ שיש בידי שטר חוב מחוייבני שבועה: **אכבשה.** אעלים אותה: **לקוחה היא בידי.** דהא אכלתיה שני חזקה בחיי אבוהון: **מהימנא.** בלא שבועה °דאין נשבעין על הקרקעות[ג] ועוד דחזקת שלש שנים במקום שטר קיימא: **אמר ליה.** אביי הא דחשבת בדעתך דאי בעינא טעינא לקוחה היא בידי כיון דידיעא מילתא דמשכנתא (ו) איתנחית בה לא מצית למיטען לקוחה היא בידי דהא איכא קלא ועדות דארעא דיתמי היא דהשתא שלימו שני משכונתא וכיון דידעת דאית קלא עלך דארעא דאו משכנתא היא גבך ולא לקוחה אין לך מחאה גדולה מזו והיה לך להזהר בשטרך הלכך זיל הדר ארעא ליתמי השתא וכי גדלי יתמי שיהו בני מיעבד מלוה דהיינו מבן שלש עשרה שנה ואילך דהוי חייב במצות אשתעי דינא בהדייהו על שטר חובך שיש לך על אביהם תשבע ותיטול כדין הבא ליפרע מנכסי היתומים דכל זמן שהם קטנים אין יורדין לנכסיהם לגבות מהן כדאמרינן בערכין בפרק שום היתומים (דף כב.) אין נזקקין לנכסי יתומים אא"כ רבית אוכלת בהן וכדפסיק התם [שם:] רבא הלכתא אין נזקקין לנכסי יתומים ואם אמר תנו נותנין הלכך ממתינין להם עד דגדלי דהיינו מבן י"ג שנים ואילך כדמוכח התם. והא דאמרינן בפ' מי שמת (לקמן דף קנו.) ולמכור בנכסי אביו עד שיהא בן כ' ה"מ שמוכר לצורך הולאתו אבל לפרוע חוב אביו בית דין מוכרים מבן י"ג ואילך. ואי נמי מלוה על פה היא כי גדלי לישתעי דינא בהדייהו וישבע ויטול כדאמר רב פפא בשמעתא בתרייתא דמכילתין [קעו.] הלכתא מלוה על פה גובה מן היורשין והני מילי שיש עדים שהלוהו וישבע שלא פרעו ויטול: **אתא ההוא גברא אמר אנא קריביה טפי.** ומתוך שלא נודע מי קרוב יותר החזיק אותו האיש בקרקע לפי שהיה אלם יותר כדאמר רב נחמן לקמיה [לד:] גבי זה אומר של אבותי וזה אומר של אבותי כל דאלים גבר: **לסוף.** שנה או שנתים: **אודי ליה.** ההוא מחזיק לרב אידי בר אבין: **אוקמה רב חסדא בידיה.** דרב אידי: **א"ל.** רב אידי לרב חסדא: **להדר לי.** ההוא גברא פירי דאכל מההוא יומא עד האידנא מן היום שמת קרובי שאכלם שלא כדין: **אמאן קסמכת.** לזכות באילן: **אהאי.** אהודאת פיו שמודה עכשיו שאתה קרוב יותר והא איהו דאמר עד השתא אנא קריבנא טפי ואכל פירות בדין כל דאלים גבר וזה שמודה עכשיו הרי הוא כנותן לך (ז) את האילן מדעתו אף על פי שלא זכית בו מן הדין:

אמור רבנן הבא ליפרע כו'. אע"פ שאף בשבועה לא היה יכול ליפרע מהם עד שיגדלו כדקאמרינן ולכי גדלי אישתעי דינא בהדייהו לא היה מקפיד על ההמתנה אלא על השבועה[א] ונראה דרבא בר שרשום סבר כרב הונא בריה דרב יהושע דמפרש (ח) טעמא בשילהי מכילתין (דף קעד.) טעמא דאין נזקקין לנכסי יתומים משום נררי[ב] דאי כרב פפא דמפרש משום דפריעת בעל חוב מלוה ויתמי לאו בני מיעבד מלוה נינהו א"כ אפילו יהא אמת כדבריו לא היה יכול לעכב להם הקרקע בחובו כיון דלאו בני מיעבד מלוה נינהו וכדרב הונא נמי פסקינן התם: **אכבשיה** לשטר משכנתא ואוכלה שיעור זוזי. דוקא משום דכבש לשטר משכנתא מצי למימר לקוחה היא בידי דלא היה ידוע דבתורת משכנתא אתא לידיה דאי הוו ידעי דמעיקרא בתורת משכנתא אתא לידיה לא היה טוען רבא בר שרשום שיכול לומר לקוחה היא בידי[ג] מידי דהוה אאומן ואריס דאין לו חזקה בשדה אריסותו כיון דידוע דמעיקרא בתורת אריסותא אתו לידיה וכן דברים העשויין להשאיל ולהשכיר וגזלן (ט) דמעיקרא ידעינן דגזל שדה זו דאין לו שום חזקה: **מיגו** דאי בעי למימר לקוחה היא. ותימה מאי דעתיה דרבא בר שרשום דאפילו אי טוען לקוחה היא בידי שבועת היסת לעולם צריך דנהי דאין נשבעין על קרקעות מדאורייתא מדרבנן נשבעים[ד] כמו שדקדק רב האי גאון מההיא דהכותב (כתובות דף פז.) הפוגמת כתובתה ועד אחד מעידה שהיא פרוע לא תפרע אלא בשבועה סבר רמי בר חמא למימר שבועה דאורייתא אמר רבא שתי תשובות בדבר כו' ועוד דאין נשבעין על כפירת שעבוד קרקעות אלמא דמדרבנן נשבעין וה"ה שבועת היסת דמ"ש ויש לומר דאין נשבעין שבועת היסת אלא היכא דטעין ברי אבל הכא לאו טענת ברי הוא שאין ודאי ליתומים שקרקע זו אינה לקוחה בידו הלכך אי הוה טעין לקוחה היא בידי לא הוה צריך שבועת היסת: **לקוחה** היא בידי לא מצית אמרת. אף על גב דאי הוה אמר לקוחה היא בידי הוה נאמן[ה] מ"מ לא הוי מיגו והכי פירושו דלא מצית אמרת לא היית יכול להעיז פניך ולומר כן כיון דנפק קלא ואין כאן מיגו וכענין זה יש בפרק שני דקדושין (דף נ.) ומה אם ירצה לומר מזיד הייתי לא משוי נפשיה רשיעא פי' אינו אומר ברצון מזיד הייתי ואין כאן מיגו אבל ודאי אם אמר מזיד הייתי פשיטא דמהימן: **קריביה** דרב אידי שבק דיקלא. אי לא גרסינן אלא שבק דיקלא צ"ל שלא היו לו בנים והקרוב יותר יורשו ואי גרס לקריביה יש לומר שהיו לו בנים להכי איצטריך ליה למימר דיקלא לקריביה[ו]: **ה"ג** לסוף אודי ליה. ולא גרים דאיהו קרוב טפי אלא לא היה רוצה לחלוק עם רב אידי ונתן לו הדקל בחנם ולא בשביל שהיה קרוב יותר ומשום הכי קאמר רב חסדא הא איהו דאמר אנא קריבנא טפי שמרצונו נתן לך ולא בשביל שאתה קרוב יותר ואביי ורבא סברי כיון דאודי אודי (י) ומסתמא לא היה מוחל לו אלא מפני שהוא יותר קרוב ולשון אודי דחוק הוא וכן סברת אביי ורבא ואין לפרש דגרסינן דאיהו קרוב[ז] טפי והיה טוען (כ) דלא אכל פירות ולרב אידי היו לו עדים שאכל והא דקאמר איהו קאמר אנא קריבנא טפי פירוש מעיקרא והואיל וכן השתא נמי מהימן במאי דאמר שלא אכלה במיגו שלא היה מודה וס"ל דאמרינן מיגו במקום עדים כדבסמוך דא"כ הוה ליה למימר הא איהו (ל) אמר לא אכלתי ואי בעי אמר אנא קריבנא טפי ועוד א"כ הוה ליה לאסוקי נמי הכא בהאי לישנא כדמסיק בסמוך אביי ורבא לא סבירא להו הא דרב חסדא [מה לי לשקר במקום עדים לא אמרינן] וגירסת ר"ח נראה לר"י עיקר דלא גריס לסוף אודי ליה אלא גרס לסוף אייתי סהדי דאיהו קריביה ולא גרס קרוב טפי שלא היו מעידים שרב אידי קרובו היה טפי מההוא גברא אלא היו מעידים שרב אידי קרובו היה וההוא גברא לא היו מכירים אם הוא היה קרובו או לאו ולא היה לו שום עדי קורבה ואפי' (מ) גרס טפי מלינו לפרש טפי מכל אותם שהיו העדים מכירים לכך אוקמה רב חסדא בידיה דרב אידי דהוי רב אידי ודאי וההוא גברא[ח] ספק והיה רב אידי תובע גם הפירות כיון שהודה שאכל ורב חסדא פטר ליה במיגו דאי בעי אמר לא אכלי כי אמר נמי אכלי ודידי אכלי מהימן[ט] (נ) ורבא ואביי סברי כיון שאכל פירות ואודי חייב לשלם ולא מהימן במיגו הואיל והקרקע יוצא מתחת ידו מן הדין דבקרקע ליכא מיגו[י] וא"ת והא לקמן (דף לד.) אמרינן אי דמיא (ס) לדרבי אבא לחד סהדא ולתרתין שנין ולפירי דכשמודה שאכל פירות ואיכא חד סהדא שחייב לשלם מתוך שאינו יכול לישבע אבל אי ליכא חד סהדא לא היה חייב לשלם ואמאי נימא כיון שהקרקע יוצא מתחת ידו גם הפירות ישלם וי"ל דהתם איירי שאומר שאכלה שלש שנים והעד אינו מעיד אלא משתים דהתם ודאי אי לא הוה חד סהדא פשיטא דפטור אע"פ שהקרקע יוצא מתחת ידו דאי מהימן במאי דאמר דאכלה שלש שנים לא היה לנו להוציא הקרקע מידו כיון דאכלה שני חזקה[יא] וליכא למימר דנאמין לו שאכלה שלש שנים אבל לא נאמין שלקחה אלא בגזל אכלה כדאמרינן בהנזקין (גיטין דף נד: ושם) דנאמן אתה להפסיד שכרך ואין אתה נאמן להפסיד ספר תורה דלא דמי דהתם (ע) [ד](אף על פי שספר תורה) כיון שהוא ביד לוקח כאילו יש עדים שנכתבו לשמן (פ) מ"מ מפסיד שכרו כיון שמודה שאין חייבין לו כלום:

ואי

מסורת הש"ס

א) כתובות דף פז. [לעיל ה: ע"ש תוס' ד"ה אע"ג גיטין לד:], ב) [ועי' נוסחת הרי"ף והרא"ש], ג) [שבועות מב:], ד) רס"ל מח"ז,

◆

גליון הש"ס

רשב"ם ד"ה לקוחה היא בידי כו' דאין נשבעין על הקרקעות. עיין לקמן דף קכח ע"א ברשב"ם ד"ה רצונך:

◆

הגהות הב"ח

(א) גמ' מהדרנא ארעא כצ"ל ותיבת לה נמחק: (ב) שם גבי אבוכון כצ"ל ואות ד' נמחק: (ג) שם אלא בשבועה אכבשיה לשטר משכנתא בידי ואוכלה שיעור זוזי כצ"ל ותיבת אלא נמחק: (ד) שם לקוחה היא בידי: (ה) שם אנא קריבנא טפי אתא ההוא גברא: (ו) רשב"ם ד"ה א"ל אביי וכו' דמשכנתא את נחית וכו' אין ב"ד יורדין וכו' כי גדלי יתמי לישתעי וכו' שיש עדים שהלוהו וישבע. נ"ב נראה מכאן דאפי' מת תוך הזמן לא גבי מיתומים קטנים בלא שבועה דכיון שהם קטנים חיישינן טפי לנררי וכך היא דעת ר"י בפ"ק סוף דף ה' בד"ה ואפי' מיתמי וכ"כ בהגהת אשירי שם אבל האשירי בפ"ק סימן ט' חולק על זה אלא דאפי' מיתומים קטנים גבי במת תוך הזמן דלא חיישינן לנררי תוך הזמן וכך היא דעת רוב הגאונים והכי נקטינן: (ז) ד"ה אהאי וכו' כנותן לך עכשיו את האילן: (ח) תוס' ד"ה אמור וכו' דמפרש בשילהי כצ"ל ותיבת טעמא נמחק: (ט) ד"ה אכבשיה וכו' וגזלן דידעי' דמעיקרא גזל שדה זו: (י) ד"ה ה"ג לסוף וכו' אודי דמסתמא: (כ) בא"ד שלא אכל פירות ולרב אידי היו לו עדים שאכל וקאמר רב חסדא הא איהו קאמר אנא קריבנא טפי: (ל) בא"ד הא איהו דאמר וכו' ועוד דהוה ליה למיפרך ולאסוקי נמי כצ"ל ותיבת א"כ נמחק: (מ) בא"ד ואפילו אי גרס' טפי: (נ) בא"ד מהימן ואביי ורבא סברי: (ס) בא"ד אי דמיא הא דרבי אבא לחד: (ע) בא"ד דלא דמי דהתם בספר תורה כיון כצ"ל ותיבת אע"פ נמחק: (פ) בא"ד ומכל מקום:

עין משפט נר מצוה

לט א מיי' פי"ד מהל' מלוה הלכה א סמג עשין פד טוש"ע ח"מ סי' קח סעיף יז:

מ ב מיי' פי"ד מהלכות טוען הלכה ח ועיין בהשגות ובמגיד משנה סמג עשין לה טוש"ע ח"מ סי' קמט סעיף כא:

מא ג מיי' שם סמג שם טוש"ע שם סעיף כ וסעיף כב וסי' קנ סעיף א ועי' שם:

מב ד ה מיי' שם פט"ו הלכה ג סמג שם טוש"ע ח"מ סי' קלט ס"ד:

◆

מוסף תוספות

א. שהיה חמור בעיניו אפי' להישבע באמת. ריטב"א. ב. ואיהו קים ליה בגויה דלית ליה צררי הלכך מצי למיפרע מהם. רא"ש. ג. ואפילו החזיק אחר שעבר זמנה. ריטב"א. ד. ואי משום [דהוה רק] שבועת היסית, מאי נפקא ליה מינה, בין בזו ובין בזו יש הזכרת שם. ריטב"א. ה. דלא מבטלינן חזקה משום קלא. רשב"א בשם הראב"ד. ו. וההוא אמר אנא מקריבנא טפי, היה בא לזכות מחמת שהיה קרוב יותר אע"פ שלא היה ראוי לירש במקום [בנים], מ"מ לישנא דקריביה משמע קרוב יותר. רבינו יונה. ז. [ולא] קשיא מאי טעמיה דרב חסדא, [דמיירי]. רמב"ן. ח. עיין רשב"א. ט. ולאו מגו במקום עדים הוא דהני סהדי לא קאמרי דאיהו לאו קריביה אלא דלא ידעי ליה. שם. י. מעתה אף הפירות יש להחזיר לרב אידי בר אבין, כיון שהודה שאכלם וכו', [ו]אינו בא לזכות בפירות אלא מכח הדקל. רבינו יונה. יא. וא"ת לודי ליה דאכל תלת שנין נכי פורתא דלא קמה ליה חזקה בהכין ונפיק מיניה פירי דההוא זמן, לא היא, דלחצאין לא מהימנין ליה. רשב"א.

◆

רבינו גרשום

וכי גדלי יתמי אשתעי דינא בהדייהו משום האי דקאמרת הבא ליפרע מנכסי יתומים (קטנים) לא יפרע אלא בשבועה מיתומים גדולים קאמר אבל מנכסי יתומים קטנים אפילו בשבועה לא יפרע דהכי קיי"ל אין מוציאין מנכסי יתומין אלא א) לאכילת רבית: לסוף אודי ליה ההוא גברא דתפיס דלא הוי קריב ליה כותיה. א"ל רב חסדא זהו שאומרים וכו' אמאי קא סמך מר אמלתיה דהאי דמודי ליה השתא. בזמן דהוי אכיל להו לפירי הוה קאמר דאנא קריבנא טפי ובדין אכל ולא מהדר לך דמי פירי. ואביי ורבא לא סבירא להו דרב חסדא אלא כיון דאודי אודי:

א) נראה דצ"ל אא"כ היתה רבית אוכלת בהן (והוא בערכין דף כב ע"א):